

15 И когато Авидѣ Іуда, поима ѿ за владницѣ: защото кеше прекрѣла лицето си.

16 И въ пѣтътъ шкърнасе камъ нея, и рече: шстави ме, молимъ, да вѣзнемъ кодъ тебе: защото не позна че кеше своата мѣ невѣста. И она рече: що ще да ми дадешъ, за да вѣзнешъ кодъ мене?

17 И онъ рече: азъ ще (ти) испратимъ изъ стадото козлецъ ѿ козы. И она рече: даваши ли (ми) залогъ, докле да го испратиши?

18 И онъ рече: що да ти дадемъ залогъ? И она рече: печатката ти, и гърлешника ти, и талгата ти, што е въ рѣката ти. И даде ѿ (ги), и вѣзна кодъ нея, и она ваче изъ него.

19 Сегне по това стана, та си отиде, и както си свлече прекрѣката, свлечесе въ довичните си дрехи.

20 А Іуда испрати козлецатъ ѿ козыте чрезъ рѣката на прѣтѣла си Одолламитина, за да прибере залогатъ изъ рѣката на жената: но не а намѣри.

21 И попыта чловѣцките тамошнїи, и реко-реше: Пдѣ ти (е) владницата, която (беше) наам-то прехожденїето на пѣтътъ? А они рекоха: не се намира тѣка владница.

22 И върнасе кодъ Іуда, и рече: не а намѣрихъ: найвече чловѣцките тамошнїи рекоха: не се намира тѣка владница.

23 И рече Іуда: хнека (ви) шма, за да не вѣдемѣ мѣкоръ: ето, азъ испратихъ теа везавѣдъ, тызе оваче не а намѣри.

24 И послѣ почти ѿ три мѣсацы, извѣстиха на Іуда, и казѣвахъ: Омаръ невѣстата ти